
Mijn liefde en leven: de muziek

TEKST EN BEELD: MICHAEL KLIER

Hoe vind je je bestemming of hoe vindt ze jou?

In de eerste uren van hun leven heb ik op mijn altviool mijn kinderen begroet met een prelude van Bach. Ik wou daarmee het vuur doorgeven dat ik van mijn vader heb geërfd, die ik al van jongs af aan Bach en Brahms op zijn viool hoorde spelen. Hij op zijn beurt had de hartstocht voor muziek van zijn grootvader, een Boheemse glasblazer en fervent citterspeler, die in zijn vrije uren met zijn tien kinderen thuis musiceerde.

Mijn liefde voor de muziek werd wakker gekust door mijn vader, een professioneel muzikant die me regelmatig meenam naar de concerten van

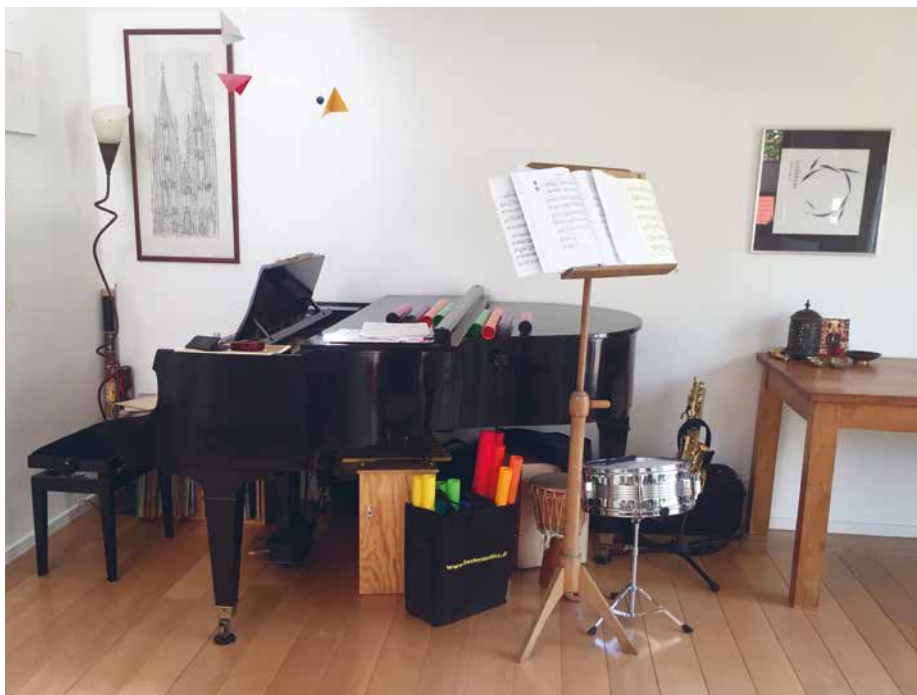
zijn orkest. Ik was kind aan huis in de kleedkamers van de strijkers, blazers en percussionisten en had in hun concertzaal mijn favoriete plek van waaruit ik de steeds wisselende, gerenommeerde dirigenten en solisten perfect gade kon slaan. De grote, vaak gespeelde componisten en hun werken herkende ik steeds beter en mijn favoriete vioolconcerten kon ik na verloop van tijd bijna meezingen. Urenlang improviseerde ik thuis op de piano en genoot op mijn viool van het samenspelen met anderen. Na jarenlang intensief studeren op het conservatorium en op zomercursussen kwam ik via diverse ensembles en orkesten uiteindelijk in Amsterdam bij een van de beste orkesten op deze aardbol terecht. Ik had een

visioen en mijn ongebreidelde enthousiasme werkte aanstekelijk.

En toen, mijn kinderen weten het nog heel goed, zat ik op een avond te huielen aan onze keukentafel. Die dag had ik totaal onverwacht te horen gekregen dat mijn contract niet verlengd zou worden en ik mijn inspirerende werkplek moest verlaten. Ik voel nog het ongeloof dat ik voelde, toen door deze nare afwijzing de wereld onder mijn voeten vandaan werd gehaald.

Het was niet de eerste keer in mijn leven dat ik geen contact meer kon voelen met mijn passie voor muziek. Nadat ik een baan had verkregen in een orkest in Hilversum, die ik met een minimum aan voorbereiding kon doen, miste ik al snel het echte muziekmaken en heb ik hard gestudeerd voor een andere orkestbaan met boeiender repertoire. Maar nu had ik twee jaar het allerbeste van mezelf gegeven en met veel enthousiasme en overtuigingskracht een hoop initiatieven gelanceerd. Op mijn weg uit het orkest was ik op een eindpunt beland en zag ik geen perspectief meer in de muziek.

Dit is nu zes jaar geleden en gelukkig brandt het heilig vuur voor de muziek weer even gloedvol. Als eerste ging ik na mijn ontslag weer terug naar mijn roots: Bach. Ik stelde me een doel, het leren van zijn cellosuites, en ging elke dag hieraan werken. Toen mijn vader overleed, erfde ik al zijn oude instru- >

menten, waaronder zijn saxofoon, en ook hiermee ging ik aan de slag. Ik vond in ons dorp een leraar die me op dit voor mij totaal onbekende instrument wegwijs kon maken en beleefde veel plezier met het onder de knie krijgen van de beginselen van een blaasinstrument. En passant begreep ik daarmee mijn oude heer ook weer een stukje beter.

Ik heb ondertussen nog heel veel nieuwe, aan de muziek gerelateerde activiteiten opgepakt: ik geef instrumentale lessen en colleges over hedendaagse muziek, doe actief vakbondswerk voor de kunstenbond en schrijf regelmatig concertrecensies voor een online platform. Daarnaast bied ik collega's coachende gesprekken aan in deze bewogen tijden. Ik hou zielsveel van mijn kinderen. Hun enthousiasme is aanstekelijk en soms ook te veel om bij te benen. Ze dagen me steeds opnieuw uit. Net als zij zal de muziek altijd centraal staan in mijn leven. Beide geven mij het elan en de bezieling die mijn leven richting geven. 🌀